

13. června 1922 na vyzvání radního Antonína S-a, by jmenoval osoby, které tím míní, odpověděl, aniž by shora uvedený výrok opakoval, že výrok jeho týká se členů městské rady. Na základě tohoto prohlášení podali proto určití členové městské rady v S. na obžalovaného obžalobu pro přestupek proti bezpečnosti cti dle §u 491 tr. zák. Rozsudkem okresního soudu v Rychnově n/Kn. ze dne 23. října 1922 byl Václav H. sprostěn z obžaloby dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z důvodu promlčení soukromé obžaloby dle §u 530 tr. zák., poněvadž urážlivý výrok byl pronesen 10. dubna 1922 a obžaloba byla podána 25. července 1922. Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu ze dne 19. května 1923 byl rozsudek první stolice potvrzen s poukazem na správné rozhodovací důvody prvního soudu. Soud se v tomto případě nepouštěl do provádění důkazů, jež oběma stranami byly nabídnuty, nýbrž obmezil se pouze na otázku, zda trestní oznámení (obžaloba) podáno bylo v zákonné lhůtě. V příčině té zjišťuje nalézací soud, že pronesen byl závadný výrok ve schůzi obecního zastupitelstva dne 10. dubna 1922. Ježto výslovně obžalovaný užil výroku, že se na obci žije z prebend a sinekur, musil prý se tento výrok vztahovati jen na členy obecního zastupitelstva (členy městské rady). Měl proto právo každý člen obecního zastupitelstva (městské rady), bylo-li mu tímto výrokem na cti ublíženo, domáhati se zadostiučinění cestou soudní v pravý čas. To se však nestalo, neboť členové městské rady podali trestní oznámení až 21. července 1922, jež došlo na soud dne 25. července 1922 po lhůtě. Jsou prý proto v tomto případě splněny všechny podmínky promlčení dle ustanovení §u 530 tr. zák. Rozsudky obou stolic porušují zákon. V tomto případě jde o urážku, která především teprve dne 13. června 1922 byla jasně a nepochybně proti určitým osobám pronesena a tím opakována ve formě, nepřipouštějící pochybností, koho se týká. Byla-li tedy urážka, dne 10. dubna 1922 pronesena snad jen znamením naň připadajícími, vyrčena byla dne 13. června 1922 »zejména« totíž že závadný výrok, dle něhož žije se na obci z prebend a sinekur, se vztahoval na členy městské rady a, ježto tento výrok obsahem svým nebyl v nejmenším pochybeným, ježto o něm bylo jednáno a jen na něj v témže prostředí reagovalo, nemůže býti nejmenší pochybnosti, že dle smyslu svých slov obviňoval Václav H. nejen dne 10. dubna 1922, nýbrž i dne 13. června 1922 městskou radu, že žije z prebend a sinekur. Šlo tedy o opakování urážky, kterouž posuzovati bylo samostatně a jen co se smyslu jejího týče se zřením na výrok ze dne 10. dubna 1922, kterýž arciť již byl promlčen. Nebylo proto postupováno správně, když výrok ze dne 13. června 1922 vůbec nebyl předmětem jednání a když věcně nebylo o něm rozhodováno (§ 281 čís. 7 tr. ř.), neboť obžaloba došla na soud dne 25. července 1922 tedy ve lhůtě §em 530 tr. zák. stanovené.

Čís. 1368.

Ke skutkové podstatě přestupku dle §u 506 tr. zák. se nevyžaduje, by slib manželství byl učiněn bezprostředně před souloží, stačí, byl-li dán již dříve způsobem výslovným a vážným a došlo-li následkem jeho k souloží.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1923, Kr I 688/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Karlíně ze dne 14. listopadu 1922 a potvrzujícím jej rozsudkem zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 10. ledna 1923 porušen byl zákon v ustanovení Šu 506 tr. zák.

Důvody:

Lilli W-ová podala u okresního soudu v Karlíně proti Arnoštu H-ovi trestní oznámení pro přestupek Šu 506 tr. zák. a obvinila ho v tomto oznámení, že ji v Karlíně v bytě jejich rodičů v měsíci červenci 1921 svedl pod slibem manželství, že se mu ona jen pod dojmem onoho slibu poddala a že slibu bezdůvodně nedodržel. Rozsudkem okresního soudu v Karlíně ze dne 14. listopadu 1922 sprostěn byl Arnošt H. dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby v podstatě proto, že Lilli W-ové před souloží sňatek nesliboval a že ji také podobným slibem k souloží nepřiměl. Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 10. ledna 1923 byl rozsudek soudu nalézacího ze správných jeho důvodů v celém obsahu potvrzen. Odvolací soud, doplniv řízení opětným výsledkem soukromé účastnice Lilli W-ové a její matky a výsledkem její sestry dospěl k přesvědčení, že obžalovaný Arnošt H. docházel do bytu Lilly W-ové a že říkal, že si ji vezme za manželku, takže celým počínáním mohla býti posilována v domnění, že obžalovaný zamýšlí, jednou za manželku ji pojmouti. Nicméně neshledává skutkové podstaty Šu 506 tr. zák., poněvadž nebylo ani tvrzeno, že obžalovaný bezprostředně před souloží, neb aspoň téhož dne Lilli W-ové manželství sliboval, a poněvadž zákon výslovně vyžaduje, by svedení se stalo pod slibem manželství. Sprostění obžalovaného porušuje zákon v ustanovení Šu 506 tr. zák., jenž pouze žádá, by svedení a zmrhání se stalo za nesplněného slibu manželství. Z ustanovení tohoto nelze dovozovati, že slib manželství státi se musí bezprostředně před aneb aspoň v týž den před souloží, nýbrž nutno jest jediné, by slib manželství souloží předcházel a aby jen následkem tohoto slibu, kdykoli daného, soulože bylo dosaženo. Vyžaduje se zejména, by slib manželství výslovně byl učiněn, t. j. slovy vyjádřen a nikoliv snad jen konkludentními činy naznačen a aby dán byl způsobem takovým, který by vážně a opravdově mohl býti pojímán. Zjišťuje-li odvolací soud, že obžalovaný, docházeje do bytu k Lilli W-ové skutečně říkal, že si ji za manželku vezme, a, zjišťuje-li vedle toho, že celým počínáním Arnošta H-a Lilli W-ová mohla býti posilována v domnění o vážnosti úmyslu obžalovaného, jeví se slib manželský za takových okolností a též u přítomnosti jiných pronesený daleko opravdovější, přesvědčivější a působivější i podmanivější, než slib manželský daný ve smyslném rozdráždění bezprostředně před souloží. Takové prohlášení v klidné rozvaze a bez zevního nátlaku učiněné a pronesené i k osobám nepochybně interesovaným (zde matka a sestra svedené Lilli W-ové) významem svým fakticky se blíží formálnímu zasnovení a jest samo o sobě nejpůsobivějším prostředkem svůdnickým, poněvadž uklidňuje pro budoucnost, tlumí ohledy mravní i panenský

stud a zejména zaplašuje obavy před následky předčasného tělesného obcování, neboť za hanbu pravidelně bývá považováno těhotenství jen v případech, kdy milostný poměr sňatkem nedochází svého zakončení. Tím stává se také bezpředmětným poukaz rozsudku odvolacího soudu, že zákon ke skutkové povaze Šu 506 tr. zák. výslovně vyhledává, by osoba byla svedena jedině pod slibem manželství.

Čís. 1369.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Obžalovaný nemůže si stěžovati do toho, že byly jeho trestné činy, spáchané před účinností lichevního zákona, podřaděny skutkovým podstatám lichevního zákona, ač spadaly pod stejné skutkové podstaty císařského nařízení, jen když byl trest vyměřen dle mírnějších sazeb císařského nařízení.

Z toho, že císařské nařízení bylo zrušeno lichevním zákonem, nelze dovozovati, že trestné činy proti onomu, o nichž nebylo dosud pravoplatně rozhodnuto, staly se beztrestnými.

Ideální souběh přestupku dle Šu 464 tr. zák. s přečinem pletich.

Uvedl-li okresní soud, rozhoduje o přestupku, v důvodech, že není splněna skutková podstata souběžného přečinu, nelze pro tento přečin po lhůtě Šu 363 čís. 4 tr. ř. zahájit trestní řízení nebo pokračovati v něm.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1923, Kr II 329/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení částečně zmateční stížnosti obžalovaného Antonína K-a do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 31. ledna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. zák. a nař. a přestupkem podle Šu 7 (1) téhož zákona, zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině potud, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem řetězového obchodu a jiných pletich podle Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., spáchaným ohledně 14 kg tabáku a sprostil dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. obžalovaného z obžaloby, že v roce 1919 před 7. listopadem v Břeclavě provozoval řetězový obchod, pokud se týče i jiné pletichy se 14 kg tabáku jakožto s předmětem potřeby a že se tím dopustil přečinu podle Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., jinak zmateční stížnost zavrhl.

D ů v o d y:

To, co stěžovatel uvádí s hlediska čís. 10 Šu 281 tr. ř., mohlo by přijít v úvahu jen jako uplatňování zmatku čís. 9 a), b) Šu 281 tr. ř., poněvadž stěžovatel nepřipouští, že jeho jednání jest trestným a že bylo